

ŠKOLY: My, vy, oni ... aneb transgender na jednom českém gymnáziu

 neviditelnypes.lidovky.cz/spolecnost/skoly-my-vy-oni-aneb-transgender-na-jednom-ceskem-gymnaziu.A230323_150923_p_spolecnost_nef

24. března 2023

včera

„Na gymnáziu učím 19. rokem a prvních 15 let by mě nenapadlo ani ve snu, že se s někým takovým setkám, nebo jej dokonce budu učit“, napsala nám jedna paní učitelka jednoho nejmenovaného gymnázia v nejmenovaném městě. „Už nejméně 10 let sleduji dění kolem tzv. transgenderu v západní Evropě a USA a vždycky jsem si říkala, kdy to budeme řešit u nás. A je to tady! Najednou se na naší škole s transgender studenty takzvaně roztrhl pytel, a proto bych se s vámi ráda podělila o své zkušenosti a zážitky...“

Nuže, jak také může vypadat naše současné školství? Podle svědectví paní Kateřiny například takto:

Začalo to studentem, říkejme mu třeba Pavel, kterého jsem rok učila jako chlapce. Jevil se mi tichý a zakřiknutý a svěřil se mi tehdy, že má velice problematický vztah s otcem. Další rok byli všichni jeho vyučující informováni o tom, že už to není Pavel, ale Nikola a všichni s tímto oslovením a používáním ženských zájmen a koncovek souhlasili. Loni jsem se s ním setkala u maturity a byl to pro mě tristní pohled – celý v černém a piercing, kde se dá. Ještě před tím jsme si vyměnili e-maily, kdy se mě ptal, jestli se do mnou organizované soutěže může přihlásit pod svým ženským jménem. Odpověděla jsem mu tehdy, že by měl používat jméno, které má v občanském průkazu a využila této příležitosti a poslala mu odkaz na webovou stránku, kde transgender lidé litují své sociální, případně chirurgické tranzice. Obratem mi poslal odkaz na jiné webové stránky, kde jsou všichni utvrzováni v tom, že být transgender je naprosto normální a v pořádku a dostanete tam spoustu rad, jak se chovat, jak se oblékat atd. Zejména pro pubertální dívky je tato

stránka velmi „užitečná“. Nelíbí se Ti Tvůj hlas na nahrávce? Pak jsi určitě trans. Nejsi spokojená se svým tělem? Jsi určitě trans. Nezapadáš do skupiny ostatních dívek? Určitě jsi trans. Kdybych tyto informace dostala ve své pubertě, asi bych o sobě začala také dost pochybovat...

Další studentka k nám podala přihlášku jako dívka, dejme tomu Jana Jirková, nicméně už na prvních třídních schůzkách ještě před začátkem školního roku jsme byli bez dalšího vysvětlení informováni o změně jména na Alex Jirků. Hned na začátku školního roku se svěřila všem spolužákům, že je „trans“, chce být chlapcem a jeho třídní učitelka mě nadšeně informovala o tom, že při oslovování musím používat zájmeno „oni“. Moje reakce tehdy byla, že pouze v případě, že ji budu vidět dvojitě. Ze začátku jsem do jejích hodin chodila vyloženě nerada, vše se ve mně bouřilo a volalo, že je to přece holka! Vypadá jako dívka a mluví vyšším hlasem. To, že je nakrátko ostříhaná a obléká se jako chlapci na tradiční britské škole v 50. letech minulého století, působilo spíše směšně. Rozhodně ne žádné rifle a tričko, protože tak by se od dívek moc neodlišovala. Jako učitelka cizího jazyka se naštěstí mohu vyhnout jakýmkoliv koncovkám, takže po jazykové stránce vyřešeno. Při online výuce měla u svého jména napsáno někdy „on“, jindy „oni“. Svěřila se mi s nějakým traumatem v rodině z matčiny strany, k tomu prý sama trpí úzkostmi, depresemi a občas panickou atakou. Kladu si otázku, jestli genderová dysforie je vždy jen jedním z mnoha dalších psychických problémů těchto lidí, nebo je jejich příčinou či důsledkem. Jinak je Jana vzorná studentka, nesmírně talentovaná, sen každého učitele. Všimla jsem si také, že se v hodinách nekontrolovatelně třese, případně trpí nervovými záškuby, což údajně způsobují blokátory puberty. Farmaceutický průmysl v jejím případě již odvedl velký kus práce, protože kdybych ji neznala, klonila bych se nyní po téměř třech letech spíše k názoru, že je to chlapec. Chodí se spolužákem, jehož rodiče přišli třídní učitelku osobně požádat, aby na školním výletě jejich syn nespal s Alex na pokoji.

Loni měsíc před maturitou nás informovala studentka posledního ročníku, že chce být oslovována tzv. genderově neutrálním jménem Chris. Opravdu to pro ni – na ten jediný měsíc! – bylo tak důležité? Nebo to byl poslední způsob, jak na sebe upozornit? Sledovala jsem ji od prváku: nejdříve typická holka, která si barvila vlasy, lakovala nehty, líčila se a flirtovala snad se všemi svými spolužáky. Potom se sama začala oblékat jako kluk – vlasy na ježka, tesilové kalhoty, košile a pletená vesta. Začala chodit s Nikolou alias Pavlem. Byla jsem poučena, že se jedná o tzv. queer vztah, ovšem já „stará konzerva“ stejně nemůžu pochopit, jakou tam kdo hraje roli a jak vypadá jejich případný intimní život.

Nikola/Pavel a Chris odmaturovali a všichni jsme byli rádi, že nám výrazně klesne počet transgender studentů. Jenže ouha! Student čtvrtého ročníku si přes prázdniny uvědomil, že není Petr, ale Kim. Totéž si uvědomil i jiný chlapec, který si taktéž vybral tzv. genderově neutrální jméno René a se změnou jména změnil i školu. Býval to uzlíček nervů, chodící učebnice všemožných psychických problémů. Stejně tak Kim od prvního ročníku bojuje mimo jiné se sebevražednými sklony. To bývá častý argument obhájců transgenderu, že totiž bez našeho utvrzování v nové identitě děti snadno sklouznou k pokusům o sebevraždu. Avšak výzkumy, které se LGBTQI+ lobby „nehodí do krámu“ a nejsou tedy nijak popularizovány, spíše ukazují, že sebevražednost u lidí po sociální, případně chirurgické tranzici nijak zásadně neklesá.

Dalším našim „případem“ jsou třináctiletá dvojčata, chlapci, kteří chtěli být oslovováni ženskými jmény. Nosí síťované punčocháče, dlouhé i krátké sukně, náušnice, lakují si nehty, bandážují prsa a barví si vlasy, nejlépe každý týden jinou barvou, případně jinou na každé polovině hlavy. Jejich rodiče berou jejich ženská jména jako přezdívky, nicméně trvali na mužských koncovkách a zájmenech. Proti tomu se vzbouřili češtináři, přece jen věta „Lenka to udělal dobře,“ zní v češtině dost divně. Zatím. Nakonec zvítězil zdravý rozum a po dohodě s rodiči, školní psycholožkou a vedením školy

používáme k jejich oslovení jejich původní křestní jména. Oni sami s tím ovšem srozuměni nejsou a na jednotlivé učitele to v hodinách opakovaně zkoušejí a žádají, jestli by nemohli být osloveni ženskými jmény. Po odmítavé reakci následuje hysterická scéna...

Jako špatný vtip se jeví historka, kdy za mým kolegou přišel o velké přestávce bez jakéhokoliv předchozího varování patnáctiletý student z jeho třídy, že by ho chtěl poprosit, aby mu od příští hodiny (začínala za 10 minut!) říkal Markéto. Slušně, s respektem a diplomaticky mu vysvětlil, že takovýto postup není možný, že musí nejprve podstoupit psychologické, psychiatrické a sexuologické vyšetření a také musí souhlasit rodiče.

Zajímalo by mě, jak tito studenti působí na své spolužáky a na třídní kolektiv jako celek. Například Alex při fotografování tříd a následném focení skupinek se nefotografovala ani s dívkami, ani s chlapci, kteří se tehdy možná záměrně stylizovali podle svých vlastních slov do role alfa samců. Občas se nějaký spolužák splete a použije špatné zájmeno. V případě dvojčat se jejich třídní učitel chtěl vyhnout oslovení, tak řekl: „řekni svému bráchovi...“ Přišla za ním jiná dívenka se slovy „Ale pane učiteli, to není jeho bratr, to je její sestra.“ Kdyby to nebyla tak vážné, bylo by to k smíchu. Velmi mě překvapilo, že jindy naši nesmírně tolerantní a otevření studenti svého spolužáka Petra/Kim odmítli v jeho nové identitě akceptovat a nebaví se s ním. Možná proto, že sami cítí, že není skutečně „trans“, ale že doufá, že si změnou identity a pohlaví vyřeší všechny své další psychické problémy.

Naše školní psycholožka se nakonec k celé situaci postavila velmi rozumně s tím, že pohlavní identita není hračka a nezletilé děti s ní nemohou experimentovat, takže pokud jim není 18, s láskou a respektem je oslovujeme jejich původními jmény. Jiný přístup se bohužel uplatňuje u zletilých, ale tam údajně jako škola nemůžeme nic dělat a musíme respektovat nové jméno v občanském průkazu a změnit ho i ve školním systému.

Existují výzkumy, podle kterých se děti, které nejsou utvrzovány ve své nové identitě, v drtivé většině případů samy po čase vrátí ke svému biologickému pohlaví. Puberta je pro ně velmi náročné, zmatené a matoucí období. Mohou udělat rozhodnutí, často nevratná, kterých budou později litovat. Bohužel na Západě se z transgenderu stal mnohamiliardový byznys a patnáctiletým dívkám jsou odstraňována zdravá prsa a šestnáctiletým dělohy. Blokátory puberty se v lockdownu často předepisovaly po jediném online sezení. Tak „daleko“ zatím našťestí nejsme, ale obávám se, že právě tam směřujeme. Několik českých sexuologů se už nechalo slyšet, že blokátory puberty sice mají nežádoucí vliv mj. na kosterní a svalovou soustavu (!!!), ale jejich výhody jednoznačně převažují.

Je zajímavé, že čtyřicetkilovou anorektičku žádný rozumný psychiatr neutvrdí v tom, že je samozřejmě hrozně tlustá a nepovzbudí ji k tomu, aby se vyhladověla k smrti. Naopak udělá vše proto, aby v její hlavě změnil vnímání sebe sama a svého těla. Proč se stejný přístup neuplatňuje při řešení pubertální genderové dysforie?

Jaký názor, jaký postoj k tomu všemu má naše ministerstvo školství? Zdá se, že ono svou politiku dalo jasně najevo vyvěšením duhové vlajky na své budově v době konání Prague Pride. Nemělo by platit, že jako instituci placené z peněz daňových poplatníků jí to nepřísluší? Nebo bude stejně aktivně podporovat např. pražský Pochod pro život nebo Den pro rodinu?

Zabývá se někdo i zcela praktickými důsledky, které tento boom transgender studentů nese? Má škola dostatek toalet pro všechna možná pohlaví? A dostatek šaten na převlékání do tělesné výchovy? A budou mít transgender studenti svoji skupinu na tělocvik nebo podle jakého klíče budou přiřazeni k dívkám či chlapcům? Kdo s kým bude spát v pokoji na všech vícedenních školních akcích? Když se spolužák splete a použije špatné zájmeno, bude za to nějak kázeňsky stíhán a učitel suspendován, případně zažalován, jak už je to běžné na Západě? Je škola připravena řešit případné žaloby transgender studentů, jejich rodičů i transgender učitelů?

Vida, i takhle dnes může vypadat život na gymplu... *Aliance pro rodinu* již v roce 2020 vydala tiskovou zprávu „**Transgender děti na školách přibývá, ředitelé tápou**“, v níž volala po seriózní odborné debatě, která by školy a jejich ředitele povzbudila k ochraně práva dětí na „bezpečné prostory“ včetně toalet a šaten, a současně je vybavila ke skutečně kvalifikované pomoci dětem s diagnostikovanou genderovou dysforií. Nezdá se však, že by v tomto směru naše školství příliš pokročilo – leda snad v počtu všelijakých trans aktivistů, kteří obrážejí české školy...

Školy by měly být po všech stránkách „bezpečným místem“, kde děti zakoušejí přijetí a podporu. To ovšem vyžaduje jasná a srozumitelná pravidla, abychom nedospělé lidi, zápasícími s nejistotou o vlastní identitě, nijak nediskriminovali a poskytli také jim „bezpečný prostor“, zároveň ale aby nedocházelo na základě ukvapených diagnóz či módních trendů k nevratným změnám v jejich životě.

Současně je dobré připomenout, že za výchovu a vzdělání nezletilých dětí odpovídají jejich rodiče, kteří dbají na nejlepší zájem dítěte, a tedy ze zákona by měli být u všech klíčových rozhodnutí v životě dětí. Trend řešit genderové otázky „za zády rodičů přímo s odborníky“ je proto potřeba jednoznačně odmítnout.

Rovněž je třeba brát v úvahu, že náš právní řád zná jen dvě pohlaví. Radikální požadavky na oslovování nedospělých a psychicky nezralých jednotlivců v rozporu se zřejmou biologickou realitou by proto měly být uvedeny do správných mezí - s láskou a pochopením, nicméně jednoznačně.

Walt Heyer, americký psycholog a publicista, který sám prošel chirurgickou změnou pohlaví, upozorňuje, že genderová dysforie bývá v naprosté většině případů součástí celého komplexu psychických potíží daného jedince, ne-li přímo součástí duševní poruchy či nemoci. To, co daný pacient nejvíc potřebuje, bývá

vnímavý terapeut či psychiatr a milující okolí, nikoliv skalpel a hormony. Ostatně, taková přeměna je v podstatě jen kosmetickou změnou a k plnohodnotné proměně v opačné pohlaví nikdy dojít nemůže.

Heyer v několika knihách shromáždil svědectví mnoha lidí, kteří uvěřili medializované propagandě o „tranzici“ jako jediném, ba ideálním řešení svého trápení, načež toho hořce litovali... „Je to jako byste chtěli léčit anorexii přitakáním, že nejíst je v pořádku,“ říká Heyer a varuje, že „hormonální léčba ani operace nepřináší pocit úlevy, ale mne osobně naopak dohnala až na pokraj šílenství a depresí...“

Heyer před několik lety navštívil Českou republiku a jeho seminář v poslanecké sněmovně byl tenkrát mimo jiné apelem na všechny zodpovědné, abychom se včas kvalifikovaně připravili na nárůst těchto případů vlivem módní vlny, přicházející ze Západu a naučili se pomáhat těm, kdo se ocitnou v psychické nouzi vinou nezralé a/nebo neukotvené osobní a sexuální identity. A je to apel víc než naléhavý, vždyť zde nejde o nějakou chvilkovou módu, ve hře je duševní a fyzické zdraví mnoha konkrétních lidí, ve hře jsou celé jejich životy!

(Reálie příběhů byly pozměněny, stejně jako jméno odvážné paní učitelky.)

David Floryk